La gran nit dels pressupostos aprovats

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Al MNAC es lliuren els premis de Foment del Treball, que compleix 250 anys, i la Sala Oval és plena d'empresaris i capitostos de tota condició. Costa arribar-hi, moltes barreres, filtres, ordres contradictòries i, com sempre, bastons a les rodes de la premsa. Hi ha una absència important. El conseller del gremi, Jaume Giró, ha declinat la invitació perquè el rei encara no ha demanat perdó pel seu discurs del 3 d'Octubre. Caram, qui va ser director general de la Fundació La Caixa posicionant-se tan clarament contra la monarquia. Sí que hi són Pere Aragonès i Ada Colau –també el conseller Torrent–, que, malgrat no participar en el besamans, seuen a taula amb el monarca.

Que la convocatòria sigui de Foment i no pas de la casa reial és la justificació d'ERC per la seva assistència. Els pactes presents al sistema polític del país –singularment els pressupostos espanyols, catalans i barcelonins– obliguen als equilibris, desaires a mitges i empassades de gripaus, també a mitges. Fan els honors la ministra Sánchez i el ministre Escrivá, que acompanyen Teresa Cunillera i Josep Sánchez Llibre a la recepció oficial. Salvador Illa, Núria Marín i Ximo Puig són també al capdavant. Isidre Fainé –homenatjat amb la medalla d'honor commemorativa del 250è aniversari– té un lloc de no menys honor a la foto oficial, entre Sánchez Llibre i el rei.

Majestat, rei d'Espanya o cap de l'Estat

Intervé Colau, que comença dient "majestat", presumeix de pressupostos aprovats i llança una floreta a Yolanda Díaz a compte del diàleg que sempre predica. Raquel Sánchez, al seu torn, lloa sense reserves la taula de diàleg i redunda també en la gran notícia de tenir pressupostos amb el suport de "trenta-sis de quaranta-vuit" diputats catalans al Congrés. Tampoc s'estalvia entusiasme Pere Aragonès, que comença dient "rei d'Espanya, cap de l'Estat", menciona –sense èmfasis desproporcionats– el dret d'autodeterminació i lamenta les bastonades a la llengua catalana. Isidre Fainé recull la medalla, mostra agraïment a Samaranch, es refereix a La Caixa com "la primera caixa d'estalvis del món lliure" i menciona el lema apòcrif que sempre ha guiat els treballadors de l'empresa: "El treball al cap i la gent al cor". Es refereix a la Fundació La Caixa, esclar, un puntal del país, però potser algú li podria suggerir que visiti una oficina: se'n farà creus de les dificultats de "la gent" per tenir atenció presencial i acurada.

El rei, com fa quan ve a Catalunya, alterna català i castellà en el discurs. Diu "mala peça al teler", "filar prim" i "establir-se pel seu compte", com a saber popular vinculat a l'empresa i la indústria. També "arriscar", "emprendre" i "crear" i no fa cap menció, ni evident ni velada, al diàleg. Totes les referències són als empresaris i al treball. La gran nit dels pressupostos aprovats no mereixia menys.